

[Morten Lange.]

Det er oplyst i pressen, at i hvert fald visse seminarier ikke ønsker at optage flere kvinder end mænd og i konsekvens heraf stiller krav om højere studentereksamenkvotient for kvinder, der søger optagelse. Er der hjemmel for en sådan diskriminering i eksisterende love og cirkulærer, og vil ministeren søge det uheldige forhold bragt til ophør. Seminariernes påstand om hensyn til balanceret kandidatproduktion forekommer ganske uholdbar.

Undervisningsminister *K. B. Andersens* svar (1. juli 1965):

Efter hvad der er ministeriet bekendt, er det rigtigt, at visse seminarier ved optagelse af aspiranter til læreruddannelsen — navnlig med hensyn til den 3-årige uddannelse for studenter — stiller andre krav til kvindelige end til mandlige aspiranter, hvad selve studentereksamenkvotienten angår.

Baggrunden for denne praksis, der har udviklet sig, uden at der fra ministeriets side er givet direktiver i denne retning, er, at antallet af kvindelige aspiranter på studenterlinjen i de senere år er vokset betydeligt stærkere end antallet af mandlige. Det kan f. eks. nævnes, at der i foråret 1965 var anmeldt 1.417 kvindelige og 721 mandlige aspiranter til seminariernes studenterlinjer.

Seminarierne må i henhold til de gældende bestemmelser helt på egen hånd afgøre, hvilke aspiranter man vil tage ind til uddannelsen. Der er ikke fra ministeriets side udsendt direktiver til seminarierne om disse forhold, direktiver, der i øvrigt på grund af seminariernes lovfæstede selvbestemmelsesret på dette punkt kun kunne gives som henstillinger.

Det må efter min mening forekomme urimeligt, om det antal seminariepladser, der i forhold til søgningen er til rådighed, skulle besættes udelukkende på grundlag af eksamenkvotienter.

Når andre momenter end disse kvotienter overhovedet tages i betragtning, kan det

vel også anses for rimeligt at tage hensyn til folkeskolens generelle behov. Man kan ikke fra nogen side være interesseret i, at lærerstillingerne i folkeskolen på længere sigt besættes næsten udelukkende med lærerinder, idet børnene i skolen bør have mulighed for at møde voksne af begge køn.

Af *Hastrup* til boligministeren (28. juni 1965):

„Vil ministeren ændre udlejningsreglerne for de almennyttige boligselskaber, således at man kan undgå de konstaterede uheldige virkninger af de nuværende strenge indtægtsgrænser?“

Ifølge de nuværende udlejningsregler for det almennyttige sociale boligbyggeri kræves det, at nye lejeres husstandsindkomst ikke må overstige 19.610 kr. med et tillæg af 1.250 kr. for hvert barn.

Disse regler har i praksis ikke kunnet overholdes ved udlejning af nyopførte boliger og har inden for den ældre boligmasse medført en lang række uheldige forhold. Det kan således nævnes, at det hidtidige oprykningsprincip, hvorefter familierne, efterhånden som antallet af børn forøges, kunne flytte fra en mindre til en ledig, større lejlighed, til dels er sat ud af kraft, ligesom mulighederne for bytning af lejlighederne inden for det sociale almennyttige byggeri er blevet stærkt forringet. I årsberetningen fra Dansk almennyttig Boligselskab af 1942 nævnes således eksempler på, at der i samme ejendom findes tilbageblevne ganske små familier — undertiden enlige — i større lejligheder samtidig med, at en efterhånden stor familie sidder i en ganske lille lejlighed uden at have mulighed for bytning, skønt begge parter nærer ønske herom, blot fordi en af parternes indtægt ligger lidt højere end foreskrevet. Reglerne medfører således en uhensigtsmæssig udnyttelse af den bestående boligmasse, og dette kan hverken være rimeligt eller socialt forsvarligt. Jeg opfordrer derfor boligministeren til snarest muligt at tage initiativ